

na uveřejnění v »S. T.«, a to vzhledem na poměrně nepatrný rozsah odsuzujícího výroku 500 Kč, při čemž se připomíná, že tato částka znamená maximální hranici, do které obžalovaný musí přispěti k nákladům uveřejnění, při čemž jest těmito náklady rozuměti jen obvyklým uveřejněním skutečně vzniklé přiměřené náklady.

Čís. 3952.

Spolupachatelství zločinu podle § 81 tr. zák.

Pro posouzení, zda byla vyhrůžka objektivně způsobila vzbuditi důvodné obavy, že ji pachatel ihned vykoná, čili nic, jest rozhodná doba spáchání činu, nikoliv doba podání trestního oznámení.

Vyšší sazba podle 2. věty § 82 tr. zák. má místo, i když zbraně nebylo použito, bylo jí však aspoň hrozeno.

(Rozh. ze dne 3. října 1930, Zm I 821/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 24. října 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Provádějíc zmateční důvod podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., namítá zmateční stížnost, že stěžovatel neprovedl odpor proti hajnému se zbraní, an měl nůž sice v ruce, ale za jiným účelem, najmě že ho nepoužil k útoku proti hajnému, nýbrž že provedl odpor jiným způsobem beze zbraně, tím, že uchopil pušku a hůl hajného, by jich nemohl použiti, posléze, že vyhrůžka zlým nakládáním byla hyperbolicke (a jako taková nebyla vážně míněna). Zmateční stížnost nevychází z největší části ze skutkových předpokladů rozsudku, jak by byla povinna, kdyby správně prováděla uplatňovaný hmotněprávní zmatek. V tomto směru zjistil rozsudek, že oba obžalovaní, tedy i stěžovatel třímali otevřené nože v ruce, dodávajíce tím důraz vyhrůžce zlým nakládáním. Že tato zjištění stačí k použití trestní sazby podle druhé věty § 82 tr. zák., plyne z toho, že tato vyšší sazba má místo, i když zbraně nebylo použito, bylo jí však aspoň hrozeno (rozh. čís. 4187/17, 6/74 vid. sb.). Je pravda, že soud zjišťuje i druhý způsob zprotivení se stěžovatele hajnému, totiž, že uchopil hajného za pušku a za hůl, by jich nemohl použiti k případné obraně a nemohl proti obžalovaným dále zakročiti, avšak ten i onen způsob zprotivení se v rozsudku zjištěný se vzájemně nijak nevylučuje, jak má za to zmateční stížnost, poněvadž rozsudek nezjistil a nikdo netvrdil, že stěžovatel uchopil hajného za pušku a za hůl oběma rukama nebo tak, že nemohl hajného ať současně ať postupně ohrožovati i vyhrůžkou zdůrazněnou vztaženou rukou s otevřeným nožem, jak zjišťuje i rozsudek. Podle přesvědčení soudu byla

vyhrůžka obžalovaných vážně míněna a způsobilá vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu, že ji pachatelé ihned provedou. Vzhledem k opačnému tvrzení zmáteční stížnosti jest dodati, že ohrožený hajný prohlásil jako svědek, že měl z vyhrůžky strach; i v četnickém oznámení se praví něco jiného, než tvrdí zmáteční stížnost, která líčí věc tak, jakoby se Č. vůbec neobával splnění vyhrůžek, totiž »že není obava, že by obžalovaní vyhrůžku ještě nyní vykonali a hajný Č. se vyhrůžky neobával« (rozumí se v době podání trestního oznámení, nikoliv v době spáchání činu, která je jediné rozhodná pro posouzení, zda byla vyhrůžka objektivně způsobilá vzbuditi důvodné obavy, že ji pachatel ihned vykoná, čili nic). Třebaže podle toho, co bylo uvedeno, nelze pokládati za zjištěno, že stěžovatel, třímaje nůž v ruce, šermoval jím hajnému před očima, nýbrž že si tak počínal jen druhý obžalovaný, jest přece i stěžovatele pokládati za spoluzodpovědná podle zásad o spolupachatelství. Spolupachatelství nepředpokládá, jak mylně má za to zmáteční stížnost, předchozí dorozumění pachatelů, stačí, že oba vědomě spolupůsobili k dosažení téhož cíle, zprotivení se hajnému, konajícím službu nebezpečnou vyhrůžkou v úmyslu, by zmařili jeho služební výkon; tuto činnost a spolupachatelství zjišťuje rozsudek formálně bezvadně u obou obžalovaných. Neobstojí ani námitka, že soud nezjišťuje, v čem vlastně záležel služební výkon hajného, který obžalovaní násilným jednáním zmařili; pravíť rozsudek, že hajný vyzval oba obžalované, by opustili les a vydali nasbírané houby jako doličnou věc pocházející z lesního pychu; stěžovatel houby vydal, druhý obžalovaný se vzepřel a, když mu chtěl hajný houby odebrati, oba mu nadávali, vyhrožovali zlým nakládáním, ohrožující ho při tom nožem a stěžovatel se kromě toho zprotivil hajnému i tím, že, uchopiv ho za hůl a za pušku, by jich nemohl použití k obraně, křičel, že mu rovněž houby nevydá. Důsledkem toho hajný, vida se ohrožena, pustil i tašku s houbami, kterou mu před tím stěžovatel vydal, upustil od dalšího zápasu, i od toho, by obžalované vykázal z lesa a také od jejich předvedení k četnictvu. Podle těchto rozsudkových zjištění záležel služební úkon hajného v odnětí hub a ve vykázání pachatelů lesního pychu z lesa.

Čís. 3953.

K subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 214 tr. zák. stačí zjištění, že obžalovaný zamlčením skutečností, jež mohly vésti k objevení pachatele zločinu, a popřením proti pravdě (na dotaz policejních agentů), že pachatele zná a že ho může popsati, podporoval osobu, o níž věděl, že vrchnost po ní jako po pachateli zločinu pátrá.

(Rozh. ze dne 3. října 1930, Zm II 262/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního